

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAOI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU

PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU

REDACTOR-ADMINISTRATOR

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție secția I.* — Ordonanță de adjudecare. — Imobil dotal. — Instruire pe cale deghizată a execuției silite. — Anulare pe cale principală.

(Christea I. Christodorescu cu Maria Dr. Urlăteanu)
Curtea de Apel din București, secția II. — Opoziție. — Comunicarea sentinței dată în lipsă. — Renunțare. — Tardivitate. (Tudora Dumitrache cu Gh. Mihai și alții).

Trib. Ilfov, secția I. com. — Concordat. — Creanțe verificate. — Creditori contestați. — Dacă pot lua parte la votarea concordatului.

(Societatea anonimă «Moldovana» din Timișoara cu Nathan Mantel).

Trib. Ilfov, secția IV c. c. — Autentificare. — Acte dotale. — Competința judec. de ocol rural.

(Dumitru Preda cu Tudor Sișman).
Trib. Fălțiceni. — Inchiriere. — Recurs în materie de chirii. — Judec. de ocol. — Competință.

(Ioan și Roza Lefea cu Eduard Ruși)

D. V. Barnonschi. — Recenzii. — Cărții noi.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I.

Audiența de la 27 Octombrie 1924

Președinția D-lui Em. Miclescu, președinte

Cristea G. Christoveanu cu Maria și Dr. Urlăteanu

ORDONANȚĂ DE ADJUDECARE. — HOTĂRÂRE DEFINITIVĂ. — FRAUDĂ LA LEGE. — ANULARE PE CALE DE ACȚIUNE PRINCIPALĂ. — IMOBIL DOTAL. — INSTRUIREA LUI ÎN CONTRA DISPOZIȚIILOR LEGEI PE CALE DEGHIZATĂ A EXECUȚIUNII SILITE. — ART. 1248 O. CIVIL ȘI 558 PR. CIVILĂ.

Cu toate că ordonanța de adjudecare neatacată pe căile legale, are puterea unei hotărâri definitive și este executorie, totuși ea poate fi atacată pe cale principală în anulare, atunci când se constată că ea a fost dată ca o urmare a unei convențiuni frauduloase, cum ar fi concertul ilicit între soți și adjudecator pentru a se putea obține vânzarea imobilului dotal.

No. 1827. — Respins recursul făcut de Cristea I. Cristoveanu în contra deciziei Curții de Apel din București s. I în proces cu Maria și Dr. I. Urlăteanu.

Curtea, deliberând,

Având în vedere că, prin decizia atacată cu recurs Curtea de apel constată că, între intimatii soții Maria și Dr. I. Urlăteanu și între recurentul Cristea G. Cristoveanu, a intervenit la 1 Octombrie 1918 o

convențiune prin care soții Urăteanu se obligau ca până în termen de 2 ani să facă să se vândă prin licitație publică imobilul lor dotal din București, aflat ipotecat la Creditul Funicier Urban, iar recurentul Cristoveanu se obligă să se prezinte la licitație și să ofere suma 350.000 lei; că, dacă licitația nu ar atinge suma de 350.000 lei, recurentul rămâne obligat către intimatii a le plăti tot această sumă, iar dacă din cauza concurenței, licitația ar întrece 350.000 lei, Cristoveanu va procura până la orice sumă diferența în plus, urmând a-i fi restituită de soții Urlăteanu:

Că, în urma acestei convențiuni, Creditul Funicier la 30 Octombrie 1918, a cerut scoaterea în vânzare a imobilului, pentru neplata ratei a doua din anul 1917, vânzarea care s'a efectuat prin licitațiune publică, adjudecându-se definitiv asupra recurentului, pentru suma de 350 000 lei, iar ordonanța de adjudecare a rămas definitivă și executată la 19 Iunie 1919.

Că, în urmă, soții Urlăteanu au chemat în judecată pe recurent, pe cale de acțiune principală, spre a se constata că atât convenția din 1 Oct. 1918, cât și ordonanța de adjudecare ce s'a emis în executarea acestei convențiuni, sunt nule, ca ascunzând o fraudă la lege, deoarece prin ele s'a realizat o vânzare voluntară a unui imobil dotal, în contra dispozițiilor de ordine publică ale legii, acțiune care a fost admisă atât de prima instanță, cât și în apel, prin decizia atacată azi cu recurs.

Având în vedere că, înaintea Curții de Apel, recurentul s'a opus la admiterea acțiunii de față, susținând că convenția dela 1 Octombrie 1918 nu constituie o vânzare voluntară, ci ea constată voința sa de a cumpăra numai dela licitație publică, fără a exclude libera concurență la licitație, iar soții Urlăteanu urmăreau de a-și asigura un concurent serios la licitațiune, convențiune pe care soții o pot încheia valabil, chiar pentru imobile dotale; că, în orice caz, vânzarea fiind făcută cu licitație publică, titlul său de proprietate este ordonanța de adjudecare, care nefiind atacată în termen pe căile legale, a dobândit efectele unei hotărâri judecătorești de-

finitive și nu mai poate fi anulată pe calea unei acțiuni principale în anulare.

Iar astăzi, prin motivele de recurs, pretinde că prin nemotivare și denaturarea convenției dela 1 Octombrie 1918 și violarea art. 1204, 1206 cod. civ. Curtea de Apel afirmă că acea convenție ar constitui indirect o alienare voluntară, pe care recurentul chiar ar fi recunoscut-o ca atare, cu ocazia judecării unui alt proces, și că, prin denaturarea aceleiași convențiuni, Curtea de Apel afirmă că prin ea părțile ar fi înlăturat concurența de la licitație și că convenția n'ar fi valabilă, fiind referitoare la un imobil dotal; că, urmărirea silită fiind făcută de Creditul Funciar, pe baza unei creanțe reale și cu respectarea cerințelor legii de urmărire, numai prin violarea art. 37, 60 și 61 din legea Creditului funciar, 399, 410, 496, 585, 526, 529 proc. civilă și a decretului-lege din 12 Noembrie 1916, reteritor la moratoriul din regiunea București și nemotivare, Curtea de Apel afirmă că urmărirea ar fi fost rezultatul unei convenții a părților și creditorului urmăritor, în scop de eludare a legii, căci dreptul creditorului de a urmări reiese cu suficiență din actele de urmărire, iar ordonanța definitivă echivalând cu o hotărâre judecătorească, nefiind atacată în termen pe căile legale, are autoritate de lucru judecat, astfel că acțiunea de față chiar dacă s'ar considera ca întemeiată pe un quasi-delict după cum se pretinde de Curtea de Apel, nu poate da drept decât la reparațiuni, conform art. 898, 999 cod. civil, iar nula anularea ordonanței de adjudecare.

Considerând că, prin decizia de față, Curtea de Apel constată, pe temeiul aprecierii suverane a faptelor, că prin convenția dela 1 Octombrie 1918, oricum ar fi ea considerată, fie ca o vânzare, fie numai ca o înțelegere pentru ca prin o licitație meșteșugită să ajungă la vânzare, soții Urlățeanu au căutat să-și realizeze intenția lor de a vinde imobilul dotal, recurentului Cristoveanu, pe un preț de 350.000 lei, dinainte convenit de dânsii; că, în acest scop, pentru a eluda dispozițiunile legii, care interzic înstrăinarea imobilului dotal, părțile contractante, în urma concertului lor ilicit și cu făgăduiala creditorului ipotecar, — Creditul funciar, — a obținut ca să se scoată de Credit imobilul în vânzare, pentru neplata ratei a II-a din anul 1917; că, atât din împrejurările în care această licitațiune a fost provocată, cât și din condițiunile în care ea s'a efectuat, împrejurări și condițiuni amănunțit relatate în deciziunea atacată, Curtea de Apel constată în fapt și fără a săvârși, vre-o denaturare a actelor pe cari se sprijină și deci dobândit cauzei că punerea în vânzare a imobilului dotal, prin licitațiune publică, nu a fost rezultatul inițiativei Creditului funciar și impusă

soților fără voința acestora ei, din contră, ea a fost rezultatul unui concert ilicit dintre soți și adjudecator recurentul de astăzi.

Că, legală în aparență, ea e rezultatul unei convențiuni de vânzare intervenită între soții Urlățeanu și recurentul Cristoveanu, prin care în contra dispozițiunilor codului civil și în afară de cazurile când legea permite înstrăinarea, părțile au convenit ca vânzarea să facă prin licitație publică.

Considerând că, din moment ce pe temeiul acestor constatări de fapt, rămâne constant în cauză că vânzarea este rezultatul unui concert al părților pentru ca prin fraudă la lege să se efectueze, consecința este că devin inoperante atât convenția dela 1 Octombrie 1918, oricum ar fi ea considerată, fie ca vânzare, fie după cum pretinde recurentul, ca o simplă obligațiune de a face, cât și ordonanța de adjudecare dată ca urmare a acelei convențiuni frauduloase.

Că, este neîntemeiată afirmațiunea din motivele de casare, prin care se pretinde că ordonanța de adjudecare nefiind atacată în termen pe căile legale, a devenit definitivă, ca orice hotărâre judecătorească, și numai poate fi atacată pe cale principală în anulare.

Că, în adevăr, dacă în interesul ordinei și siguranței tranzacțiunilor, legea interzice părților de a mai aduce în judecată o pricină care a fost deja judecată și a dobândit autoritate de lucru judecat față de ele, aceasta implică în mod necesar că instanțele de judecată au statuat asupra unui conflict supus realmente rezolvării hotărârilor judecătorești regulat date, acest principiu nu poate fi însă recunoscut când e vorba numai de un simulacru de judecată și care consfințește prin surprindere o transacțiune intervenită între părți, în scopul de a săvârși o fraudă la lege de ordine publică.

Că, de aceea, pretențiunea recurentului că intimații trebuiau să uzeze de contestație sau recurs în contra ordonanței de adjudecare, exactă când 'ar fi vorba de o vânzare normală, nu poate avea efect în speță, unde neîntrebuințarea acestor căi de atac este tocmai rezultatul axecutării unei fraude la o lege de ordine publică, convenită de ambele părți, și deci consecința este, că ordonanța de adjudecare pronunțată în asemenea condițiuni, trebuie să cadă, ca orice hotărâre judecătorească dată pentru a săvârși o fraudă la lege.

Că, în fine, este neîntemeiată și afirmațiunea recurentului, că în acțiunea de față trebuia citat și Creditul funciar, ca fost creditor urmăritor, deoarece această lipsă este fără interes din punct de vedere al litigiului dintre părți, excepțiunea putând fi ridicată numai de Credit, în eventualitatea când i s'ar opune lucrul judecat prin hotărâre de față.

Că, deci, recursul este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II.

Audiența de la 21 Noembrie 1924

Președenția D-lui I. Manu, președinte

Tudora Dumitrache cu Gh. Mihai și alții

OPOZIȚIE.— COMUNICAREA SENTINȚEI DATĂ ÎN LIPSĂ.— RENUNȚARE.— TARDIVITATE.— ART. 154 PROC. CIVILĂ.

Partea poate, renunțând la dreptul ce i-l dă dispozițiunile art. 154 proc. civilă, să atace cu opoziție hotărârea ce s'a pronunțat în lipsa sa, fără să aștepte ca acea hotărâre să-i fie comunicată întrucât dispozițiunile sus citatului text de lege nu sunt de ordine publică, însă dacă pentru un motiv sau altul această opoziție se anulează, ea nu mai poate face alta, de cât dacă s'ar mai găsi în termenul de opt zile dela facerea primei opoziții, care echivelează cu data la care a luat cunoștință de hotărârea pronunțată în lipsă. ¹⁾

No. 451. Respinsă ca tardivă opoziția făcută de Tudora Dumitrache contra deciziei civile No. 254 din 21 Iunie 1924 a acestei Curți în proces cu Gh. Mihai și alții.

S'au ascultat D-nii avocați Al. Părvulescu pentru oponentă și Băscianu pentru intimăți.

Curtea,

Având în vedere opoziția făcută de Tudora Dumitrache contra deciziei civile No. 254 din 21 Iunie 1924, a acestei Curți, prin care îi s'a respins ca nesustținut apelul ce l-a făcut în contra sentinței No. 390 din 8 Mai 1923 a Trib. Ilfov s. IV c. c.

Având în vedere susținurile părților și actele din dosar.

Având în vedere că, pe cale de incident, intimății cer respingerea opoziției ca tardivă făcută.

Având în vedere că se constată în fapt următoarele :

Prin decizia acestei Curți cu No. 254 din 12 Iunie 1924 respingându-se ca nesustținut apelul făcut de Tudora Dumitrache contra sentinței No. 390 din 1923 a Trib. Ilfov s. IV civ. cor., numita apelantă fără să aștepte comunicarea deciziei, la 18 Iunie 1924, face opoziție, care se judecă la 28 Octombrie 1924, anulându-se ca nefiind contrasemnata de un domn avocat, conform art. 40 din legea corpului avocaților, tot în ziua de 28 Octombrie când era sorocită și s'a judecat acea opoziție, apelanta face a doua opoziție, cea de față, de astă dată contasemnata de avocat, opoziție ce se face peste termenul de opt zile dela data primei opoziții.

Având în vedere că, la incidentul ridicat de intimăți, că opoziția este tardivă, oponenta susține că

1) — In acelaș sens Sentința Trib. Bacău, „Dreptul” No. 15/1924 și sentința Trib. Ilfov S. I. comercială „Dreptul” No. 37/1923. Contra Șt. Antim, „Sentințe atacate înainte de comunicare”, „Dreptul” No. 33/1924.

prin facerea celei de a doua opoziții, a înțeles să abandoneze prima opoziție și întrucât prin anularea acelei opoziții, în forma ei, trebuiesc considerate ca nule și efectele sale, urmează că renunțarea la comunicare s'a produs la data când s'a făcut ultima opoziție.

Având în vedere că, dispoziția cuprinsă în art. 154 pr. civ. că partea are dreptul la comunicarea hotărârei dată în absența sa, pentru a uza de calea opoziției, această dispozițiune ne fiind de ordine publică, partea respectivă poate să renunțe la acest drept și deci să facă opoziție mai nainte de a i se fi comunicat hotărârea.

Având în vedere că, din împrejurarea că Tudora Dumitrache, prin petițiunea înregistrată la Curte sub No. 3483 din 18 Iunie 1924, făcând opoziție contra deciziei cu No. 254 pronunțată în absența sa, în ziua de 12 Iunie 1924, rezultă incontestabil voința sa de a renunța la comunicarea acestei deciziuni.

Că faptul că acea opoziție a fost anulată în forma ei, nu este de natură să înlăture manifestarea voinței apelantei, la data de 18 Iunie 1924, de a renunța la comunicare, de oare-ce este suficient ca din actul care emană dela parte să rezulte fără posibilitate de dubiu, intențiunea de renunțare la comunicare, indiferent dacă acel act e nul.

Că, deci, data de 18 Iunie 1924, când s'a renunțat la comunicare, ceiace echivelează cu data când apelanta a luat cunoștință de decizia No. 254 din 1924, dată în lipsa sa, urmează să fie luată în considerațiune la calcularea celor opt zile libere în care apelanta avea dreptul să facă a doua opoziție, și întru cât se constată că această opoziție este făcută peste termenul de opt zile libere, deci fiind făcută tardiv, urmează a fi respinsă ca atare.

Pentru aceste motive, respinge ca tardivă opoziția.

Semnații : I. Manu, I. G. Solomon, N. N. Ioanid.

TRIBUNALUL ILFOV, S. I com.

Audiența de la 4 Martie 1925

Președenția D-lui Traian Orleanu, Judecător

Soc. anonimă «Moldovana» din Temișoara și alții cu Nathan Mantel

CONCORDAT.— VOTAREA LUI. — CREANȚE VERIFICATE. — DACĂ CREDITORII CONTESTAȚI POT PERCITIPA LA VOTAREA CONCORDATULUI.— ART. 768 ȘI 848 C. U.M.

Când legiuitorul a dispus prin art. 848 c. com. că concordatul nu se poate face de cât cu primirea majorității tuturor creditorilor ale căror creanțe au fost verificate, a înțeles să primiască numai acele creanțe cari au fost admise în mod necondiționat la verificare, sau cari au fost admise cel puțin provizoriu; astfel că creditorii contestați cu ocazia verifi-

cărei creanțelor și cari nu au cerut să fie admiși provizoriu pentru a lua parte la deliberarea masei credale, nu pot lua parte la votarea concordatului judiciar.

No. 251. — Respinse ca inadmisibile opozițiile făcute de către Societatea Anonimă Moldovanu Co. din Timișoara și ceilalți, în contra omologării procesului verbal al D-lui judecător sindic al falimentului Nathan Mantel cu data de 12 Februarie 1925 privitor la votarea concordatului judiciar cerut de falit.

S'au ascultat D-l judecător sindic și D-nii avocați: Paraschivescu, Rădescu, Baron și Petrovici pentru oponenți, iar pentru intimatul Nathan Mantel d-l avocat Cristescu

Tribunalul,

Asupra opozițiilor făcute prin petițiunile înregistrate la No. 9969, 9467, 9968, 10023 și 10285/925 de către Societatea Anonimă «Moldovana» & Co., Bernand Waldman, Amanu & Sohn, Soc. Flacs & Staum și Mauriciu Grossu, în contra omologării procesului-verbal a d-lui Judecător sindic al falimentului Nathan Mantel cu data de 12 Februarie 1925.

Având în vedere că față de aceste acte și concluziunile orale ale părților și ale d-lui Judecător sindic precum și de notele scrise de concluziuni, depuse de părți la dosar, problema ce urmează a fi rezolvată de Tribunal, este aceea de a se ști, dacă, creditorii, contestați la verificarea creanțelor, pot, pe calea unei opozițiuni în fața Tribunalului, să facă în mod valabil, opunerile lor, în contra omologării concordatului cerut de falit în virtutea art. 848 al II c. c. când acești creditori n'au fost chemați de judecătorul sindic al falitului, spre a lua parte la deliberarea celorlalți creditori, chemați de sindic a vota concordatul cerut de falit; că, spre a ajunge la rezolvarea acestei probleme trebuie în prealabil a examina chestiunea de a se ști, dacă creditorii a căror creanțe au fost contestate la verificare, în sistemul codului nostru comercial, au dreptul a lua parte la deliberările creditorilor chemați a vota concordatul judiciar cerut de falit.

Având în vedere că, oponenții de astăzi, spre a justifica dreptul lor de a lua parte la votarea concordatului se fondează pe interpretarea conținutului noțiunii „creanțe verificate” din textul art. 848 c. com. pe care interpretându-l în sensul că, prin creanțe verificate se înțelege toate creanțele prezentate la verificare, fie că au fost admise, fie că au fost contestate cu ocaziunea verificării creanțelor făcute conform art. 768 și următori din cod de comerț.

Că, numai astfel fixat conținutul noțiunii „creanțe verificate”, se poate îndepărta fraudele, ce s'ar putea săvârși printr-o convență între falit și o serie de creditori cari prin mica importanță a creanțelor lor sau prin luarea de asigurări deghizate, să îndeparteze, de la luarea unei hotărâri serioase, pe creditori cu creanțe importante și reale.

Având în vedere că, în adevăr, textul art. 848 al. II spune că, concordatul nu se poate face decât cu primirea majorității tuturor creditorilor ale căror creanțe au fost verificate.

Că, dacă textul s'ar fi oprit aci, de sigur că o interpretare în sensul indicat de oponenții de astăzi, ar mai fi fost posibilă, însă el continuă să adauge „sau admise provizoriu”.

Că, prin urmare, din modul de redactare al acestui text, reiese că, două sunt speciile de creanțe, cari dau dreptul creditorilor unui falit a lua parte la deliberările asupra acordării unui concordat judiciar și anume cei cu creanțe verificate și cei cu creanțe admise provizoriu.

Că, legiuitorul, grupând astfel creanțele cari dau acces creditorilor la votarea concordatului, trebuie presupus că a voit să facă o operă pozitivă și logică, în conformitate cu principiile generale de drept ce guvernează, mai ales, întreaga materie a falimentului.

Că, a presupune că, în conținutul noțiunii „creanțe verificate” intră toate creanțele prezintate spre verificare la judecătorul sindic, însemnează a nega însuși principiul pe care se fondează dreptul de vot la concordat al creditorilor unui falit și care consistă în verificarea veracității creanțelor unor asemenea creditori.

Că, în adevăr, legiuitorul făcând din masa credală un organ, care să dea anume directive în administrarea patrimoniului falitului, de sigur că, în formarea ei nu a putut admite a intra oricine ar pretinde un drept de creanță, fără o prealabilă examinare a veracității acestui drept; că, așa fiind, conținutul noțiunii juridice de „creanțe verificate” atunci când punctul de privire este acela al compunerii masei credale, chemate a da directive în administrarea patrimoniului falitului, nu poate fi decât acela de creanțe admise în mod necondiționat la verificare.

Având în vedere, însă, că legiuitorul pentru desăvârșirea operațiunii verificării creanțelor a admis principiul jurisdicțiunii cu două grade și de oarece exercițiul dreptului de atac, în fața instanței de al doilea grad, al hotărârilor primei instanțe presupune administrarea unei întregi serii de probe, de natură a întârzia verificarea făcută pe baza acestui principiu, pentru motive de echitate și de ordin utilitar, legiuitorul a creiat un sistem de verificare, cu o procedură expeditivă și după o sumară examinare a creanțelor contestate în fața primei instanțe, anume verificarea provizorie ce se face de Tribunalul de comerț;

Că, așa dar, prin aplicarea acestui sistem se ajunge la formarea masei credale cu o a doua specie de creanțe și anume creanțe „admise provizoriu” recti-

ficându-se ast-fel situațiuni inextricabile, ce s'ar fi putut creia, fie din cauza întârzierii aplicării principiului jurisdicțiunii cu două grade, fie din cauza termenilor scurte fixate de legiuitor întru exercitarea drepturilor masei credale, pentru a delibera asupra măsurilor de luat întru administrarea patrimoniului falitului;

Că, prin urmare, astfel explicată compunerea grupului creanțelor, cari dau acces creditorilor a vota luarea de măsuri în administrarea averii falitului și astfel fixat conținutul celor două noțiuni din art. 848 al II, cod. com. de „creanțe verificate” și „creanțe admise provizoriu”, fără discuțiune că, în mod firesc, o altă specie de creanțe, ce ar răsări din operațiunea verificărei, nu pot da acces altor creditori a fi admiși la votarea concordatului.

Că, pe lângă acestea, vorbind și strict logic, însăși legătura făcută de art. 848 al. II, dintre aceste două noțiuni, prin conjucțiunea alternativă „sau” exclude ideia unei alte alternanțe cu o altă specie de creanțe care în această materie ar mai putea fi, și anume creanțe contestate, dar cari n'au fost, sau nu s'a cerut a fi admise provizoriu, pentru a intra în compunerea masei credale, chemată a delibera asupra concordatului.

Că, de alt-fel, sistemul verificărei provizorii a creanțelor contestate, admis de legiuitor este de natură a îndepărta și teama unei conivențe între falit și unii creditori, pentru a forma după plac masa credală chemată a vota concordatul, de oarece pune la îndemână creditorilor contestați mijlocul expeditiv de a intra și ei în această compunere a masei credale, cu condițiunea bine înțeles, a exercita calea indicată de legiuitor și a face în mod sumar oarecare probă a dreptului lor.

Că, deci, din toate acestea rezultând că creditorii contestați cu ocazia verificărei creanțelor și cari n'au cerut a fi admiși provizoriu, pentru a lua parte la deliberarea masei credale, nu pot lua parte la votarea concordatului judiciar cerut de falit, deoarece articolului 848 al. II îi exclude dela formarea masei credale chemată a vota un asemenea concordat.

Că, astfel fiind, bine judecătorul sindic al falimentului Nathan Mantel a procedat numai la chemarea creditorilor admiși la verificarea creanțelor, întrucât nu au fost și creditori admiși provizoriu.

Că, întru cât, oponentii de astăzi neputând lua parte, în mod legal, la votarea concordatului, ei nu pot face în mod valabil opozițiune la omologarea concordatului, întrucât conform art. 854 cod. com., această cale de atac nu este deschisă decât acelor cari au consimțit sau au intervenit, în mod legal, la votarea concordatului judiciar cerut de falit.

Că, așa fiind, tribunalul urmează a respinge ca inadmisibile opozițiunile lor.

Având în vedere că examinând actele din dosar se constată că toate condițiunile cerute pentru admisibilitatea concordatului, indicate de art. 850 și următorii din codul de comerț, sunt îndeplinite,

Că Tribunalul mai examinând și circumstanțele falimentului, găsește că cererea de concordat este admisibilă, în consecință urmează a omologa concordatul cerut de Nathan Mantel.

Pentru aceste motive, respinge ca inadmisibile opozițiile.

Semnați: Traian Orleanu, I. Popovici-Mavrodin.

TRIBUNALUL ILFOV, S. IV c, cor.

Audiența de la 12 Martie 1925

Președenția D-lui S. Rădulescu, judecător

Dumitru Preda cu Steliana și Tudor Șisman

AUTENTIFICARE.— ACTE DOTALE.—COMPETINȚA JUDECĂTORULUI DE OCOL RURAL.— ART. 718 PR. CIVILĂ ȘI 45 DIN LEGEA JUDECĂTORIILOR DE OCOL DIN 1908.

Dispozițiunile art. 718 pr. civilă, fiind contrarii celor cuprinse în art 45 din legea judecătorilor de ocale din 1908, referitor la competența în materie de notariat a judeului de ocol rural, au fost abrogate prin acest din urmă text, ast-fel că judecătorul ocolului rural autentifică și actele dotale până la ori-ce valoare ca ori care alt act, în care figurează vreun locuitor țăran din ocolul respectiv.

No. 408.— Respinsă ca nefundată opoziția făcută de Dumitru Preda cu petițiunea înregistrată la No. 32626/924 în contra sentinței civile a acestui Trib. cu No. 1158/924 în proces cu Stelian și Theodor Șisman.

S'au ascultat D-nii avocați Andrei Ionescu pentru apelant și C. Zoicaru pentru intimați.

Tribunalul,

Asupra opozitei făcut de Dumitru Preda din com. Spanțov, județul Ilfov; cu petiția înreg. la No. 32628/924 în contra sentinței acestui tribunal sub No. 1158/924.

Având în vedere actele dela dosar și susținerile părților.

Având în vedere sentința acestui tribunal No. 1158/924, prin care admitându-se apelul intimaților și reformându-se Cartea de judecată No. 36/924, a jud. Ocol rural Oltenita, s'a admis în totul acțiunea și a obligat pe pârâtul Dumitru Preda din comuna Spanțov, să lase în plină proprietate și pașnică posesie reclamantilor un teren arabil în suprafață de 2 pogoane situat în comuna Spanțov, vecin cu Florea Miel și Niculae Culea cum și să plătească reclamantilor și suma de lei 3800 venitul acestui teren dela 1914 la 1924.

Având în vedere că oponentul obiectează că actul dotal în baza căruia intimați revendică terenul în litigiu care formează titlul pe care Tribunalul și-a întemeiat sentința prin care a admis apelul, nu le este opozabil întrucât este nul de oarece având o

valoare mai mare de 3000 lei și anume de 5200 lei este autentificat de judecătoria de ocol, care conform art. 45, l. j. o. și 718 din proc. civilă este incompetent să autentifice foi dotale peste această valoare.

Având în vedere că actul dotal al intimaților este autentificat de Judecătoria Ocolului rural Oltenița.

Considerând că legiuitorul, spre deosebire de ceea ce a făcut cu privire la judecătoria de ocol urban, căruia i-a limitat competența în materie de acte de notariat prin art. 44 din legea j. o. voind să vină în ajutorul locuitorilor dela țară pentru a le ușura încheierea tranzacțiilor vieții civile, și pentru a-i scuti de drumuri lungi și grele până la tribunalul de județ, a dat în competența judecătorului de ocol rural prin art. 45 din legea j. o. autentificarea oricărui act în care ar interveni vreun locuitor din ocolul respectiv sau care ar fi referitor la un bun situat în ocol, exceptând contractele de învoeli agricole.

Având în vedere că din termenii întrebunțați în art. 45 l. j. o. rezultă neîndoios că judele Ocolului rural are competența generală în materie de notariat putând da autenticitate ori căror acte intervenite între locuitorii țărani chiar și acelorora pentru care codul civil face din autentificare una din condițiile esențiale ale însuși actului juridic ce cuprinde, legea nefăcând nici o distincțiune în această privință, acolo unde a voit să ia din competență judelei de ocol rural autentificarea unor acte, anume declarând-o formal.

Considerând că din înlăturarea dispozițiilor continute în art. 66 din vechea lege a judecătorilor din 1896 prin care se limita competența judelei de ocol dela țară în materie de autentificarea actelor dotale și nereproducerea vreunei dispozițiuni similare în noua legea din 1908, rezultă dar că voința legiuitorului de a declara competent pe judecătoria de ocol rural, căruia i-a impus aceleași cerințe de capacitate și studii ca și celui dela tribunal, să dea autenticitate și actelor dotale, independent de valoarea lor, conform art. 45.

Considerând că art. 718 din codul de procedură civilă invocat de oponentă în susținerea tezei contrare, a fost introdus cu actuala sa redactare, tocmai în scopul de a pune în concordanță dispozițiunile cap. X, al secției VII, din noul cod cu acelea cuprinse în art. 66 din vechea lege a judecătorilor de ocol din 1896, suprimat astăzi prin modificarea legii la 1908, reproducându-se în totul acest din urmă articol cu ocaziunea modificării aduse codului de procedură civilă în 1900.

Considerând că din faptul că art. 718, continua să existe în codul de procedură civilă, cu vechea redacțiune a art. 66 din legea dela 1896, nu se poate deduce că cu toată abrogarea articolului ale cărui dispozițiuni le-a reprodus, și cu toată introducerea art. 45, cu termeni săi categorici în noua lege, legiuitorul a înțeles să mențină aceleași dispozițiuni pentru contractul dotal pe care în legea organică a judecătorilor de ocol le suprimase, contrariu chiar noilor dispozițiuni ce a luat cu privire la autentificarea actelor în general de către judele de ocol.

Că astfel fiind, reese fără umbră de îndoială că art. 718 din procedura civilă, având dispozițiuni contrarii celor ale art. 45 din legea jud. de ocole din 1908,

referitor la competența în materie de notariat a judelei de ocol rural, a fost abrogat prin introducerea în lege a acestui din urmă articol, așa că judecătoria ocolului rural, autentifică și actele dotale până la orice valoare conform art. 45 l. j. o.

Că dar titlul intimaților fiind investit cu toate formele legale și fiind făcut anterior actului oponentilor, bine Tribunalul a admis apelul contra cărței de judecată și în consecință acțiunea intentată de Steliana T. Șişman și Teodor Șişman, deci opoziția de față urmează a fi respinsă ca nefundată.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată pe care tribunalul apreciind le fixează la suma de lei 500.

Pentru aceste motive, redactate de d-l jude supleant, respinge ca nefundată opoziția.

Semnați: *Siliu Rădulescu, C. Duma.*

TRIBUNALUL FĂLTICENI

Audiența dela 20 Ianuarie 1925

Președenția D-lui Alex. Diaconescu, judecător

Ioan și Roza Lefca cu Eduard Ruși.

ÎNCHIRIERE.— RECOURS ÎN MATERIE DE CHIRII.— DACĂ JUDECA TORUL DE OCOL ARE DREPTUL DE A JUDECA ÎN MARGINELE COMPETINTEI SALE, CERERILE CHIRIAȘILOR PRIN CARE PRETIND A SE COSTATA, CĂ OBIECTUL PRINCIPAL AL CONTRACTULUI ESTE LOCUINȚA SAU ATELIERUL. — SOLUȚIE AFIRMATIVĂ. — NECOMPETINȚA COMISIUNILOR ARBITRALE DE A JUDECA ASEMENEA CERERI.— ART. 2, 27 ȘI 34 DIN LEGEA CHIRIILOR.

Din combinația art. 2, 27 și 34 din legea chiriilor dela 27 Martie 1924 precum și din întreaga economie a acestei legi și din debaterile parlamentare, rezultă că instanțele de drept comun, judecătoria și Tribunalul, sunt arătate ca singurele competente a judeca cererile chiriilor prin care pretind a se constata dacă obiectul contractului este locuința și nu atelierul, având drept a deține imobilul și peste termenul de un an.

Comisiunile arbitrale înființate ca instanțe speciale de judecată, au o competență limitată și nu pot judeca alte cereri decât acele ce în mod expres le-au fost date de lege în competența lor. Ele sunt competente a judeca cererile făcute de proprietari pentru dobândirea sporului legal precum li s'a dat și dreptul a judeca și cererile făcute de chiriași pentru fixare de chirie în cazurile prevăzute de art. 18 și 48 din lege.

No. 18 Respins recursul făcut cu petiția înreg. No. 31243/924 de către Ioan și Roza Lefca contra cărței de judecată No. 614/924 a judecătoriei Ocol Fălticeni. S'a ascultat D-nii avocați Octav Lovinescu și Titu Stănescu pentru recurenți și Eugen Singuroff și V. Prelinceanu pentru intimați.

TRIBUNALUL

Asupra recursului făcut de către Roza Lefca și Ioan Lefca din Fălticeni, prin petiția înreg. la Nr. 31243 din 1924 contra cărței de judecată Nr. 614 din 1924 a judecătoriei ocolului Fălticeni.

Văzând motivele de casare invocate de recurenți și anume:

incompetința primei instanțe de a judeca asemenea cereri precum și omisiunea esențială.

Având în vedere hotărârea supusă recursului, din care rezultă că Ioan Lefca și Roza Lefca au cerut judecătorului de ocol Fălticeni, de a constata, că obiectul principal al contractului de închiriere intervenit între ei și proprietarii Elena Ruși și Eduard Ruși, este locuința, iar atelierul de ferărie ce-l posedă, este numai un accesoriu și prin consecință au dreptul la prelungirea contractului. Că judecătorul de ocol în urma dovezilor administrate de părți și a unei anchete locale, efectuate în cauză, pronunță la data de 17 Decembrie 1921, hotărârea prin care se constată că obiectul principal al contractului îl formează atelierul de ferărie, iar locuința este numai un accesoriu; că în contra acestei hotărâri s'a îndreptat recursul de față, iar prin primul motiv de casare se arată de recurenți că judecătoria de ocol nu era competentă a judeca asemenea acțiuni, indicând ca instanță competentă numai comisia arbitrală, întemeindu-se în susținerile lor pe art. 2 din legea chirilor.

Având în vedere că recurenții chiriași au intentat acțiunea la prima instanță pe temeiul art. 34 din legea pentru reglementarea raporturilor dintre proprietari și chiriași.

Considerând că textul acestui articol arată în mod clar instanța competentă de a judeca asemenea acțiuni, obligând pe chiriașii prevăzuți la art. 3 din menționata lege, cum sunt în speță recurenții, să introducă acțiune conf. art. 27 ia nu 26 cum rîd în eroare de numerotație s'a trecut în textul oficial—în caz când pretind că au drept să dețină imobilul și peste termenul de un an.—Că art. 27 din legea menționată tranșează orice echivoc pe care l-ar putea produce cuprinsul art. 2 din aceeași lege, de oarece art. 27 face parte integrantă fiind cuprins în însuși textul art. 34 pe temeiul căruia recurenții au introdus acțiunea; iar textul art. 27 se ocupă de regularea competenței.—hotărînd ca instanțe competente—judecătoria și Tribunalul, după valoarea contractelor, pentru toate acțiunile isvorâte din contractele de închiriere, pe baza legilor de prelungire a contractelor, afară de cele privitoare la fixarea chiriei. Că din însuși expunerea de motive rezultă că s'a dat în competența comisiunilor arbitrale numai rezolvarea cererilor de fixarea chiriei. Ori, de vreme ce în speță nu este vorba de o cerere de fixarea chiriei, judecătorul de ocol a putut judeca în mod valabil acțiunea îndreptată de către recurenți înaintea acelei instanțe care s'a conformat dispozițiilor cuprinse în art. 34 și 27 din lege.

Că așa fiind, primul motiv se găsește nefondat.

Că în ceea ce privește al doilea motiv de casare invocat de recurenți „omisiunea esențială”, întru cât instanța nu s'ar fi pronunțat asupra mijlocului de apărare, propus de reclamant și anume că în speță ar fi lucru judecat, în care scop a propus sentința nr. 211 din 1924 a acestui Tribunal.

Având în vedere că recurenții au cerut un termen să producă în fața instanței de fond acea sentință a Tribunalului, fără să-și mai întemeieze ulterior concluziunile pe acel act, după cum rezultă aceasta din piesele dela dosar, părăsind deci acel mijloc de apărare.

Că instanța de fond nu este obligată a răspunde la toate argumentele ce se produc, și deci nu constituie o omisiune esențială când discută și nu se pronunță decât numai asupra concluziunilor puse de părți. (Bulet. Casație, pag. 147), Că în speță din hotărârea atacată cu recurs, rezultă că prima instanță s'a pronunțat asupra concluziunilor părții reclamante, și ca atare nu a făcut vre-o omisiune.

Că deci și al doilea motiv de casare apare nefondat.

Că astfel fiind, recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, redactate de d-l udecător de ședință Al. Diaconescu, respinge ca nefondat recursul făcut cu petiția înreg. la nr. 31243 din 1924 de Roza Lefca, văduvă și

Ioan Lefca cu domiciliul în orașul Fălticeni, strada Sft. Nicolai nr. 2, contra cărții de udecată nr. 614 din 1924 a judecătoriei ocol. rural Fălticeni, pe care o menține în totul.

Semnați: Al. Diaconescu, Agricola D. Ionescu.

RECENZII. — CĂRȚI NOUI

Dreptul internațional public și privat de Dr. M. Hacman, profesor universitar. Cernăuți, 1924, Ed. 22 Ostașul Român, Prețul 145 lei.

Un volum de peste trei sute de pagini, format mare, și cu literă destul de mărunță. Ne provoacă totuși întrebarea, cum de a putut să încapă în el tot ce promite un titlu atât de coprinzător.

După citire se impune răspunsul, că autorul are un deosebit talent de concentrare, dar că a trebuit să-și reducă punctele de privire asupra subiectului. Cum singur spune în prefață, lucrarea sa este numai quintesența Dreptului internațional. S'ar putea spune despre acest volum, că este succint și didactic ca un manual de școală, dar tot odată și rezumativ ca o comunicare între savanți specialiști.

Ca să ne facem o idee de bogăția matricolului tratat și tot odată de remarcabilul plan al studiului, vom înșira titlurile capitolelor principale, însoțindu-le cu foarte puține comentarii, scopul nostru fiind numai a atrage atenția asupra unei opere de valoare și nu de a face un rezumat sau o critică aprofundată care de altfel ar întrece competența noastră.

1) *Elementele sociologice ale Dreptului internațional.* Dr. M. Hacman înțelege că pentru o serioasă pătrundere a subiectului, ar trebui început cu însuși fundamentul societății omenești, dar abia schițează în patru pagini nemărginita problemă.

2) *Noțiunea juridică a Dreptului internațional.* În acest capitol găsim definițiunea pe care autorul o dă Dreptului internațional: „Drept internațional numim totalitatea normelor asupra cărora au convenit două sau mai multe State în scopul regulării raporturilor lor social-politice sau care au păstrat puterea lor de drept sub forma dreptului consuetudinar”.

3) *Caracterul juridic al Dreptului internațional.*

4) *Drept internațional, drept constituțional și politic.* Autorul fiind și un important om politic reținem această frază: „...În baza constatărilor ce lesne se pot face zilnic, putem zice că politicii nici nu-i place îngrăditura solidă a dreptului, mai mult că ea chiar evită cu orice preț o înfruntare cu dispozițiunile clare și precise ale dreptului”.

5) *Izvoarele Dreptului internațional.*

6) *Istoria Dreptului internațional* este împărțită sistematic în următoarele cinci perioade: „Dela început până la Creștinism”, „Dela introducerea Creștinismului până la Pacea Westfalică”, „Dela Pacea Westfalică până la Congresul de la Viena”, „Dela Congresul de la Viena până la izbucnirea războiului mondial”, „Dela izbucnirea războiului mondial până în zilele noastre”.

7) *Istoricul raporturilor internaționale ale României.*

Autorul face un rezumat al tratatelor și raporturilor noastre cu celelalte țări dela întemeierea principatelor până în zilele noastre. Tabloul este științific alcătuit și în forma aceasta este cred, cel dintâi în felul său în literatura juridică românească.

8) *Doctrina Dreptului internațional* Acest capitol este mai mult o bibliografie, și nici nu se putea altfel. O analiză ori

cât de generală, ar fi luat proporțiile unui volum, Desigur un volum din cele mai interesante, autorul dovedindu-l a fi un adânc cunoscător al acestei doctrine, a cărei evoluție este atât de originală. Să ne gândim numai, cât este de plin de învățăminte filosofice, faptul că această știință care stăpânește sau va stăpâni imperiile cele mai superbe, s'a născut... — ca și creștinismul în eslea cea săracă! — în țări mici și slabe. Apoi, reflectând bine, lucrul apare cu totul firesc: Cei mari au mai puțină nevoie de drept pentru a-și impune dreptatea. Dreptul este adesea singura armă a săracului și a celui slab! Astfel cugetarea dreptului internațional public trebuia să înflorească în statele mărunte. Frunții acestor state muncii de grija apărării țărișoarei lor în contra vecinilor puternici, neputându-le opune armata, opuneau... teorii juridice și filosofice. Dar aceste teorii având rădăcini sănătoase în natura lucrurilor, au putut fi baza dreptului ginților științifice.

Iată o problemă pe care o supunem spiritului filosofic al D-ului Hačman pentru când își va desvolta micul capitol din prezenta lucrare într'un studiu complex.

9) *Statul ca noțiune de drept internațional.*

10) *Teritoriul și Populațiunea Statului.*

11) *Imperiul Statului.*

12) *Statul ca organism de drept internațional.*

Este interesant rezumatul lămpede pe care autorul îl face sistemelor de guvernare al Statului, începând cu acel monarhic absolutist și terminând cu sistemul curat democratic din zilele noastre. Sistemul republican îl împarte în republican democrat și republican oligocratic, cea ce este o distincțiune remarcabilă.

13) *Supremul organ reprezentativ al Statului.*

14) *Agențiile stabile:* Agențiile diplomatice.

15) *Agențiile stabile:* Consulatele. În acest capitol d. Hačman studiază în treacăt și capitulațiile Turciei. Chestiunea asupra căreia avem o lucrare definitivă a cunoscutului scriitor istoric I. C. Filitti și pe care Academia Română a publicat-o în *Analele* din 1915.

16) *Agențiile extraordinare.*

17) *Reprezentanțele corporative ale dreptului internațional. Domeniul juridic al dreptului internațional.*

În această parte și în general în întreaga carte a II-a a lucrării, autorul ține seamă și de participarea României la dezvoltarea dreptului internațional.

18) *Convențiunile internaționale.*

19) *Delictelor internaționale.* Sub acest capitol autorul tratează și importanta problemă a sancțiunilor internaționale. Dacă tratatul d-șale n'ar fi o concentrată cvintesență, ar fi fost locul să citeze pe marele scriitor englez *Summer Maine*, care lipsește din bogata bibliografie. Ar fi fost interesant de făcut legătura între delictelor noi stabilite de tratatul de la Versailles și cea ce ilustrul cugetător englez a dezvoltat așa de frumos sub numele de *reprobarea generală*, vorbind despre infracțiuni internaționale încă ne consacrate ca atare în drept și în tratate.

20) *Convențiunile în materie de drept public.*

21) *Convențiunile în materie de drept civil și de procedură civilă.*

Dreptul internațional privat și în special chestiunile de drept civil au o mare importanță, și ar merita un studiu special din partea d-ului Hačman, cu atât mai mult cu cât la noi lipsește o mare lucrare de acest fel. D-l *Alfred Juvara* unul din cei mai valoroși jurisconșulți ai noștri, a început în 1912 publicarea unei astfel de opere. Dar, într'un întreg

volum a tratat abia câteva chestiuni, magistral tratate, dar totuși nu sunt decât câteva. Astfel această disciplină așteaptă încă savantul care să meargă pe urmele d-ului Juvara fiindcă d-șă nu pare grăbit a-și desăvârși opera.

22) *Convențiunile în materie de drept penal și de procedură penală.*

23) *Convențiunile în materie de drept comercial și de politică comercială.*

24) *Convențiunile în materie de navigațiune.*

25) *Convențiunile în materie de comunicație.*

26) *Convențiunile în diferite materii.*

27) *Convențiunile internaționale ale României.*

Conflictele internaționale și aplanarea lor.

28) *Natura conflictelor internaționale.*

29) *Aplanarea pașnică a conflictelor internaționale.* Ori cât de succintă ar fi recenzia noastră nu puteem lăsa nerelevat paragraful intitulat *Federația statelor ca mijloc de aplanare pașnică*. Chestiunea este tratată din timpurile cele mai vechi și până la realizarea acestei federațiuni sub forma Societății Națiunilor, căreia autorul îi face o riguroasă critică. În istoricul acestei instituțiuni se ocupă și de personalitatea covârșitoare a lui Wilson. Nu însă în deajuns de precursorii săi. Evident, nu voim să zicem că n'a pus între aceștia și pe Ion Brătianu, cum face d. Lovinescu în ultima sa lucrare, dar nu merită uitat de *Molnari*, economistul care a prezentat și susținut cu mult alent „liga state'lor neutre“ în care trebuie văzută o primă fermă a Societății Națiunilor.

30) *Aplanarea războinică a conflictelor internaționale.*

31) *Drepturile beligeranților în războiul pe apă asupra proprietății private a inamicului.*

32) *Ingrijirea răniților și a bolnavilor în război.*

33) *Situația de drept a puterilor neutre în război.*

D. Hačman face un didactic rezumat al ideii de neutralitate, vorbind și despre mai multe feluri de neutralități. Nu se ocupă însă și de neutralitatea românească de la începutul războiului mondial și care totuși a avut un caracter cu totul special. Consiliul de Coroană de la 1914 nici n'a mai păstrat această etichetă pentru atitudinea României, ci a numit-o *Espectativă*.

Ce putea fi această expectativă, am încercat noi să explicăm într-o mică lucrare publicată atunci în *Revista de studii conservatoare*. Ni se părea atunci, și ni se pare încă, permis să spunem că politica noastră a înmuițit cu o nouă formă relațiile internaționale. Expectativa este o noțiune care merită o pagină aparte în doctrina dreptului internațional, de vreme ce a permis României să se comporte cum s'a comportat fără să poată fi acuzată de nealinitate, cea ce n'ar fi fost posibil dacă se proclama neutră.

34) *Socialismul internațional și dreptul internațional.*

În acest capitol special, autorul stabilește raportul între socialismul internațional și dreptul internațional, arătând cum și în ce măsură a contribuit socialismul la dezvoltarea dreptului și apoi partea socialismului în alcătuirea tratatului de la Versailles în materie de muncă.

Lucrarea d-ului profesor Hačman este unică în felul ei și din cărțile conșultate de d-șă rezultă că s'a folosit într-o largă măsură de doctrina materiei; și s'a folosit în mod aprofundat, fiindcă trimiterile din josul paginei sunt deosebit de frecvente și precise.

D. V. BARNOSCHI
Doctor în drept, Avocat